

**Exèquies del P. Maur Esteva i Alsina OCist,
Abat General emèrit de l'Orde Cistercenc
Abadia de Poblet, 17 novembre 2014**

Is 25,6a.7-9; Sl 22; 2 Co 4,14-5,1; Mt 25,1-13

Estimat Abat Josep i Germans de Poblet,
Estimada Mare Montserrat i familiars del P. Maur,
Reverendíssims Arquebisbes,
Estimadíssimes Autoritats civils,
Estimats Abats i Abadesses, P. Procurador, Sacerdots, Monjos i Monges,
Germans i Germanes!

Com acomiadar-nos d'un pare, d'un home que durant tants anys ha donat la vida per nosaltres? Perquè aquesta és la naturalesa d'un pare: donar la vida pels seus fills. Sabem que ho ha fet amb les seves qualitats i defectes, equivocant-se també algunes vegades en els judicis, en les decisions, en l'actitud cap a tal o qual realitat, comunitat o persona. La fragilitat humana no perdona ningú, ni tan sols els més grans sants. Però a la llum de Crist, el mèrit i la qualitat d'una persona es concentren en el consentiment a donar la vida. I és això el que defineix el pare, el pastor: un amor a Crist que pren forma en el donar la vida pels germans, per les ovelles del ramat del Senyor.

El sí al do de la vida és la font sempre fresca, sempre pura, de tota una existència. Després, el corrent, el riu, no pot arribar al mar sense omplir-se d'escòries, detritus, fang que enterboleix l'aigua. Tot i així, precisament així, el corrent flueix i arriba al mar. Qui no flueix no s'embruta. Qui no es dóna, potser es manté pur com una font pura, però no arriba a ningú ni sadolla ningú, no condueix ningú cap al mar.

El P. Maur va acceptar donar-se a Crist i a l'Orde Cistercenc fins al final. I ara, mirant cap enrere, ens adonem —i jo el primer com a successor seu—, que gràcies a ell l'Orde ha fet un gran camí. L'ha fet sent més conscient de la seva identitat en una unitat pluriforme, i més conscient de la necessitat d'assumir el seu camí amb instruments seriosos i eficaços de formació, de comunió i de govern. A ell devem el Curs de Formació Monàstica que se celebra cada any a Roma durant un mes, instrument preciós de creixement, de trobada, de coneixement fratern entre monjos i monges de tot l'Orde, i de diferents ordes. A ell devem la plena participació de les monges en el govern de l'Orde, amb el Capítol General mixt. A ell devem la renovació de la Casa General, precisament al servei de la formació i de la unitat de l'Orde. A ell devem importants recopilacions de textos fonamentals, jurídics i litúrgics, que ajuden l'Orde a ser més conscient de la seva vocació. Sense parlar dels seus viatges incansables per visitar i acompanyar els monestirs, sobretot els més fràgils i abandonats. Però ja abans de tot això, el seu treball per la reconstrucció de Poblet va ser i continua sent una tasca colossal, el resultat de la qual és davant els nostres ulls.

Tot això, enumerat d'aquesta manera, ho podríem considerar com un «passat», com a història passada d'una persona. La mort seria llavors el final d'aquesta història. Tanmateix, tot això, més que un «passat», és una «herència». L'herència és el fruit

d'un passat que es manté viu i operant en el present. L'herència és la prolongació en la nostra vida actual de la vida que un pare va donar per nosaltres. Només les obres i realitzacions que encarnen i expressen l'amor del qui ens ha engendrat tenen una continuïtat en el present i en el futur. L'herència és tot el que el do d'un pare deixa perquè els fills puguin continuar avui vivint i creixent. Només el que fa viure i créixer és una herència preciosa, tota la resta és inútil. Hi ha herències estèrils, que els hereus només podran consumir i esgotar. I hi ha herències de vida que, com més s'acullen, més es perpetuen i transmeten a través del temps. Hi ha herències que esclavitzen els fills, oprimits pel pes de la mateixa herència, herències que sufoquen la seva vida i la seva llibertat. I hi ha herències que fan els fills cada vegada més lliures, lliures per créixer en l'amor, per arribar a ser al seu torn pares i mares.

Una veritable herència de vida no sol ser còmoda. Acollir-la requereix llibertat, responsabilitat. Una bona herència ens demana un treball responsable, per no dissipar o fer inútil el do de la vida del pare per nosaltres.

Per això, el moment de la mort d'un pare, a més de ser un moment de dolor, i també d'agraïment, és un moment que ens demana responsabilitat. Què en fem ara, que en farem demà, de la seva herència? L'acollim com a fills o com a mercenaris? Serà per a nosaltres, segons la intenció del seu amor patern, una herència per a viure amb més plenitud i maduresa, o només alguna cosa per consumir i esgotar per nosaltres mateixos, sense que gràcies a ella puguem arribar a ser més fecunds en el do i la transmissió de la vida? La mort del pare fa que aquestes preguntes es tornin més urgents i exigents.

Des que Crist ens va deixar l'herència de la seva Paraula i del seu Cos i Sang, lliurats per nosaltres —herència que es manté viva i vivificant en l'Eucaristia, en l'Església— és només en Crist en qui podem mesurar el do que ha estat i és per a nosaltres una vida, i la nostra responsabilitat enfront d'ella.

Perquè, en el fons, la gran, l'única veritable herència d'una vida, és Crist mateix, la seva vida, i el testimoni del seu amor i de la seva presència enmig nostre. Qui ens dóna testimoni de la presència i de l'amor de Crist, ens deixa la millor herència, l'herència de la fe en Aquell que no tan sols millora la nostra vida, sinó que la ressuscita, la fa eterna. I és una herència que tots podem compartir, sense que disminueixi ni de valor ni d'intensitat per a cadascun de nosaltres, com ho expressa sant Pau a la segona lectura: «Sabem que aquell qui ressuscità Jesús, el Senyor, també ens ressuscitarà a nosaltres amb Jesús i ens portarà a la seva presència juntament amb vosaltres» (2 Co 4,14).

Per això, el que compta de veritat en la vida d'una persona, més que la grandesa de les seves obres, és la fe amb què ha desitjat i acollit el Senyor; és la llum encesa amb la qual va saber anar a la trobada de l'Espòs per participar de les noces amb Ell. I sovint, i així ha estat per al P. Maur en el sofriment de la darrera etapa de la seva vida —en què ha estat tan afectuosament i pacientment assistit per els seus fills i germans de Poblet—, quan la flama ho ha consumit tot és quan la candela fa més llum.

La llum que manifesta Crist, l'Espòs que ve, és l'herència més preciosa d'una vida.

Fr. Mauro-Giuseppe Lepori, Abat General OCist